

войски, ний имъ повелявами да навлѣзжтъ въ прѣдѣлитѣ на Турция.»

Не прочелъ прѣосвещеній Павелъ манифеста нито до половината, когато се зачули хълцания и плачъ. Отъ гдѣ иде този плачъ; обърнали се да погледнжтъ. И Царьтъ-Освободителъ плачалъ, като дѣте.

Наистина, царуванъето на императора Александра II се е славилъ съ това, че е изпълнено съ миръ. Той се е гордѣялъ съ това и се е надѣвалъ, че до край все така нѣма да води ни една война. А изведнѣжъ, безъ да се гледа на всичко, що той бѣ сторилъ за да я избѣгне, стжпката била вече направена. Войната, на която никой не е можалъ да прѣдвиди сѣтнинитѣ, се обявявала.

Когато присжтствующитѣ забѣлѣжили огорчението на Императора, то едва ли останжлъ поне единъ челоувѣкъ съ ненасялзени очи по всичко пространство, гдѣто се разнасялъ гласа на кишиневския владика. Щомъ той свършилъ четенъето, раздало се грѣмливо, потресително, еднодушно урра. То е билъ викъ отъ радостъ, отъ въс-торгъ, а въ сжщото врѣме и отъ улекване. Сѣкашъ тежкото брѣме на неизвѣстността се стоварило отъ гжрдитѣ на народа.

Бърже, тѣй бърже както само бърже може да се разнася звукътъ урра, се распространило въ редоветѣ на войската, било завчасъ подзето отъ събрания народъ, който го повтарялъ така често, щото сѣкашъ то, урра, стояло надъ въздуха. Войницитѣ хвърляли на възбогъ своитѣ шапки, ловили ги на своитѣ щикове, въртѣли ги и подхвърляли съ прѣхласнжти викове.

Така се свършило великото събитие — обявяванъето на войната, — отколѣ очаквано отъ руската земя.

Когато тишината се подновила малко-много, кишиневскій епископъ се обърнжлъ съ рѣчь къмъ войскитѣ: «Мѣжествено, юнашки вървѣте на прѣдъ, къмъ прѣдсто-ящия подвигъ» — говорилъ той грѣмливо. Прѣдъ васъ